

عنوان مقاله:

آموزش و پرورش خود زندگی است نه آمادگی برای آن

محل انتشار:

هفتمین کنفرانس ملی دستاوردهای نوین در حقوق و روانشناسی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

مجید بهاری گلشن - کارشناس علوم ورزشی؛ آموزش و پرورش چالوس

بیبا دلیرج - کارشناس ارشد برنامه ریزی درسی؛ آموزش و پرورش چالوس

علیرضا غرایاق زندگی - کارشناس علوم تربیتی؛ آموزش و پرورش چالوس

رضا پورحسن - کارشناس علوم تربیتی؛ آموزش و پرورش چالوس

حمیرا منصوریسمایی - کارشناس مدیریت فرهنگی؛ آموزش و پرورش چالوس

خلاصه مقاله:

در قرن بیست و یکم، آموزش و پرورش نیاز به تفکر جدی دارد و باید در مورد آینده جامعه بشری بحث شود. این بدان معناست که کارکرد آموزشی که پیشرفت انسان در آفریقا به آن بستگی دارد، تا حد زیادی نیاز به بازنگری دارد (لشکوفسکا و اسپاسوا، ۲۰۱۶). این مقاله ادعای جان دیویی را در مورد «تحصیل آمادگی برای زندگی نیست، بلکه خود زندگی است» را از طریق مرور ادبیات بررسی می کند. علاقه نگارنده به این مقاله نقد این ادعا و نشان دادن تاثیر این امر بر سیاستگذاران آموزش و پرورش، معلمان و دانش آموزان است. این مقاله بر اساس بررسی ادبیات تجربی به انتقاد از ادعای جان دیویی و یافتن پیامدهای آن بر آموزش و یادگیری در مدارس ما است. یافته ها حاکی از آن است که ادعای جان دیویی پیامدهایی بر توسعه برنامه درسی، روش های تدریس و یادگیری دارد. نقش معلم در پیوند دادن تجربیات و ویژگی های شخصی دانش آموزان با مطالب مورد مطالعه بسیار مهم است.

کلمات کلیدی:

آموزش و پرورش، فلسفه، آمادگی زندگی، زندگی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1936341>

